

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku M. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do renty,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 14 grudnia 2012 r. Zarzucono naruszenie: 1) art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych „przez przyjęcie tezy, że powódka nie jest osobą niezdolną do pracy, mimo nie budzących wątpliwości ustaleń, że z powodu padaczki u powódki występują trwałe przeciwwskazania do wykonywania pracy na wysokości, ciężkiej pracy fizycznej, pracy zmianowej i nocnej, nad wodą, w hałasie, wymagającej stałej koncentracji uwagi, obsługi maszyn w ruchu i pod napięciem oraz innych niebezpiecznych urządzeń, kierowania pojazdami mechanicznymi i wykonywania innych prac wymagających pełnej sprawności psychoruchowej, pracy związanej z narażeniem na substancje neurotoksyczne,

związanej z posługiwaniem się bronią, pracy na samodzielnym jednoosobowym stanowisku pracy i stwierdzoną charakteropatią padaczkową przy ogólnym poziomie sprawności intelektualnej na poziomie niższym od przeciętnego, a więc przesłanek wykluczających możliwość pracy zarobkowej w zawodzie sprzedawcy i nie dających się usunąć w drodze leczenia i rehabilitacji oraz niecelowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczasowej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne, a uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy”, 2) art. 233 § 1 k.p.c. „polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zebranego materiału dowodowego, bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych powódki składanych na rozprawach zarówno przed Sądem Okręgowym w S., jak i przed Sądem Apelacyjnym w [...], a uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy”.

Skarga ma być oczywiście uzasadniona. Sądy orzekające w sprawie, „zawężając przyjęły wykładnię przepisów ustawy emerytalnej z FUS o niezdolności powódki do pracy, a w szczególności przy niejednomysłności biegłych lekarzy sądowych w ocenie niezdolności do pracy powódki, nie dokonały w sposób niebudzący wątpliwości ustalenia jednostki chorobowej i częstotliwości napadów padaczkowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli okoliczności te nie zachodzą, Sąd Najwyższy uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna okazała się nie mieć uzasadnionych podstaw. Nie zawierała bowiem żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności skarga nie jest oczywiście uzasadniona, czego skarżąca w ogóle nie uzasadniła we wniosku o przyjęciu do rozpoznania.

W orzecznictwie przyjęte jest, że jeżeli z opinii biegłych sądowych lekarzy wynika data powstania inwalidztwa, to sąd nie ma obowiązku dopuszczania dalszych jeszcze dowodów (wyroki Sądu Najwyższego z 30 czerwca 1999 r., II UKN 8/99, OSNP 2000, nr 18, poz. 693, z 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997, nr 23, poz. 476; z 16 kwietnia 1997 r., II UKN 53/97, OSNAPiUS 1998 nr 2, poz. 51, z 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998, nr 3, poz. 100, z 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998, nr 13, poz. 408). Orzecznictwo to znajduje odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie, w której sąd na podstawie opinii biegłych stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono między innymi, że „nigdy samo występowanie padaczki nie daje podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy. O niezdolności tej decyduje stopień naruszenia sprawności organizmu spowodowany tym schorzeniem. Oczywistym przeciwwskazaniem przy tego rodzaju schorzeniu jest wykonywanie pracy na wysokościach i przy maszynach w ruchu. Takich prac wnioskodawczym - z zawodu sprzedawca - wykonywać nie musi, a samo istnienie przeciwwskazań nie oznacza niezdolności do pracy”. W dalszej części uzasadnienia stwierdzono natomiast, że „z zeznań świadków zawnioskowanych przez ubezpieczoną wynikało, że ilość napadów padaczkowych określano jako 2 razy w miesiącu - sporadycznie do 2 na tydzień, 2 razy na miesiąc, 1 raz na tydzień, rzadko 2 razy na tydzień. Na tej podstawie Sąd I instancji trafnie ustalił ilość napadów padaczkowych u wnioskodawczym na średnio 1 raz w tygodniu. W tym kontekście zarzut apelacji, że nie ustalono bezspornie ilości napadów padaczkowych jawi się jako nieuprawniony. Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Okręgowego, że zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający dla wyciągnięcia wniosków, których odzwierciedleniem jest wyrok, bez potrzeby kolejnej weryfikacji medycznej. Jeśli, jak twierdzi wnioskodawczyni, jej stan zdrowia się pogorszył, a ataki występują obecnie częściej i w większym nasileniu, to nie ma przeszkód do ponownego wystąpienia z wnioskiem o rentę. W tym postępowaniu weryfikowana była ocena stanu zdrowia na dzień wydania zaskarżonej decyzji, a więc na 28 grudnia 2009 r.”.

Ze względu na powyższe nie ma podstaw do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną. Tym samym należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw